

บทบาทของพื้นที่ในซีรีส์วายเรื่อง แปลรักฉันด้วยใจเธอ

วีรธิดา อุดุลนวกิจ, ชื่นกมล ทวีขศรี, จิราภรณ์ อัจฉริยะประสิทธิ์*

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

*ผู้ประสานงานหลัก

E-mail: Jiraporn@ssru.ac.th*

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์บทบาทของพื้นที่ที่มีผลกระทบต่อตัวละครชายรักชายในซีรีส์วายเรื่อง **แปลรักฉันด้วยใจเธอ** จากการศึกษาพบว่า พื้นที่มีบทบาทสำคัญต่อ การแสวงหาอัตลักษณ์และควบคุมพฤติกรรมของตัวละครชายรักชายในหลายลักษณะ แบ่งได้เป็น ดังนี้ 1) พื้นที่ต้องห้าม เป็นพื้นที่ที่ตัวละครแสดงความรักกันและเป็นการท้าทายชนบของสังคมที่วางกฎเกณฑ์ไว้ว่าชายต้องคู่กับหญิง 2) พื้นที่ส่วนตัว ได้แก่ พื้นที่ห้องนอนที่ตัวละครใช้สำรวจเพศสภาพของตนเอง เพื่อคลี่คลายวิกฤตอัตลักษณ์ 3) พื้นที่สาธารณะกับนโยบายของการเปิดเผยและการควบคุม ได้แก่ บริเวณชายทะเลและทะเล ตัวละครใช้พื้นที่นี้ปลดปล่อยความรู้สึกผ่านการจูบ ใต้ทะเลซึ่งเป็นพื้นที่ลับตาคนสื่อให้เห็นว่าชายรักชายไม่สามารถแสดงออกผ่านพื้นที่สาธารณะได้อย่างเปิดเผย 4) พื้นที่แห่งการยอมรับตัวตน ได้แก่ แหลมพรหมเทพ เป็นพื้นที่สาธารณะที่ตัวละครแสดงความรักต่อกัน พื้นที่นี้เป็นสัญลักษณ์ของการยอมรับตัวตนและการเปิดเผยสู่สาธารณะ 5) พื้นที่แห่งอารมณ์ปรารถนา เป็นพื้นที่ที่ให้ภาพการกระทำที่ผิดศีลธรรมของตัวละคร การมัวเมากามารมณ์ ซีรีส์เรื่องนี้สื่อให้เห็นว่า พื้นที่ไม่ได้เป็นเพียงฉากในการดำเนินเรื่องเท่านั้น แต่ยังมีบทบาทต่อเพศวิถีและอัตลักษณ์ของตัวละครอีกด้วย

คำสำคัญ: บทบาทของพื้นที่, ซีรีส์วาย, อัตลักษณ์

Roles of Spatial Settings in a Boys Love Series Titled “I Told Sunset about You”

Wirathida Adunnawakit, Chuenkamon Tawitchasri, Jiraporn Adcharyaprasit*

Faculty of Humanities and Social Sciences, Suan Sunandha Rajabhat University

*Corresponding author

E-mail: Jiraporn@ssru.ac.th*

Abstract

This article aimed at analyzing roles of spatial settings which affect homoromantic characters in the Boys Love (BL) series titled “I Told Sunset about You”. According to the research, it is found that spatial settings play a key role in discovering the characters’ true identities and controlling their behaviors in various aspects as follows: 1) prohibited spaces where the characters expressed love and affection for one another which deviates from the social norms in terms of heterosexuality; 2) private spaces include bedrooms where the characters explored their gender identity in a bid to defuse their identity crisis; 3) public places and the sense of public disclosure and control, i.e. seas and seashores where the characters released their feelings through kissing underwater, hidden from sight. This implies that the homoromantic characters could not express themselves in public openly; 4) spaces for self-acceptance, namely Laem Phromthep or Brahma Cape is a public place where the characters showed their love for each other. The place symbolizes self-acceptance and public disclosure of sexual orientation; and 5) spaces for desire refer to places where the characters’ immorality and hypersexuality occurred. The BL series demonstrates that spatial settings not only serve as a backdrop for actions in the story, but also play a significant role in characters’ sexuality and identities.

Keywords: Roles of Spatial Settings, Boys Love Series, identity

บทนำ

ปัจจุบันซีรีส์วายไทยได้รับความนิยมอย่างมาก บางเรื่องถูกสร้างขึ้นจากนวนิยายยาโออิ (yaoi) หรือ นวนิยายวาย ซึ่งเป็นวรรณกรรมที่นำเสนอความรักระหว่างเด็กหนุ่มหรือชายหนุ่มกลุ่มผู้สร้างสรรค์และผู้บริโภคส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง ดังที่ นัทธนัย ประสานนาม (2562, หน้า 17) กล่าวไว้ว่า “นวนิยายยาโออิ(yaoi) หรือที่นิยมเรียกอย่างย่อในภาษาไทยว่า “นิยายวาย” คือ ประเภทวรรณกรรมที่พัฒนามาจากงานเขียนในวัฒนธรรมประชานิยมของญี่ปุ่น ลักษณะพื้นฐานที่สุดของยาโออิคืองานเขียนหรืองานสร้างสรรค์ที่นำเสนอความรักระหว่างเด็กหนุ่มหรือชายหนุ่ม กลุ่มผู้สร้างสรรค์และผู้บริโภคงานประเภทยาโออิส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง” สำหรับซีรีส์วายเรื่อง **แปลรักฉันด้วยใจเธอ** จัดเป็นซีรีส์วายเรื่องหนึ่งที่น่าสนใจนำเสนอความรักระหว่างเด็กหนุ่ม ได้รับกระแสตอบรับอย่างดีและเป็นที่ยอมรับของผู้บริโภคทุกกลุ่ม ซีรีส์เรื่องนี้ออกฉายในปี 2563 ทางแอปพลิเคชันไลน์ทีวีเป็นเรื่องราวของเต้และโอเอ๋ว เด็กผู้ชายที่ไม่รู้หัวใจตัวเอง โคร่งเรื่องกล่าวถึงการสอบแอดมิชชันของเต้และโอเอ๋ว เพื่อนรักที่ขัดแย้งกัน ต่อมาเด็กหนุ่มทั้งสองได้พัฒนาความสัมพันธ์จนเกิดเป็นความรัก ตัวละครไม่กล้าเปิดเผยกับสังคมว่าตนรักเพศเดียวกัน

ซีรีส์เรื่องนี้มีจุดเด่นในการนำเสนอประเด็นที่เกี่ยวกับการค้นหาลักษณะทางเพศของตัวละครชายรักชายผ่านพื้นที่ประเด็นของพื้นที่ที่มีผลต่อพฤติกรรมของตัวละครและการสร้างพื้นที่เชิงนามธรรมของชายรักชายมีความโดดเด่นมากในเรื่อง โดยตัวละครหลักทั้งเต้และโอเอ๋วมีความก้ำกึ่งในเพศวิถี เขา ค้นหาลักษณะทางเพศผ่านพื้นที่ต่าง ๆ ที่ปรากฏในเรื่อง ซึ่งพื้นที่เหล่านั้นไม่ได้เป็นเพียงฉากของเรื่อง หากแต่มีบทบาทเข้ามาควบคุมความคิดและพฤติกรรมของตัวละคร ตลอดจนการแสดงออกเชิงอัตลักษณ์ของชายรักชาย โดยคำว่า “พื้นที่” สามารถนิยามได้ 2 มุมมอง ได้แก่ พื้นที่ในความหมายที่เป็นรูปธรรมนั้นคือ ลักษณะทางกายภาพในทางภูมิศาสตร์ อาณาบริเวณ สถานที่ตั้ง เป็นต้น และพื้นที่ในความหมายเชิงนามธรรมที่มีปัจจัยทางสังคมวัฒนธรรมเข้ามาเกี่ยวข้องสอดคล้องกัน นพพร ประชากุล (2552, หน้า 499-509) ได้กล่าวถึงประเด็นความหมายของพื้นที่ที่สื่อให้เห็นใน 2 มิติเช่นกัน ได้แก่ การจัดพื้นที่ภายในและการตกแต่งภายในที่เรามาคำนึงถึงประโยชน์ใช้สอย กับความหมายของพื้นที่ โดยขยายความว่า องค์ประกอบที่เป็นรูปธรรมจะสื่อถึงแนวความคิดบางอย่างอันเป็นนามธรรม ประเด็นความหมายของพื้นที่นี้ ศุภณษา สุภานันท์ (2554, หน้า 189) ยังได้กล่าวไว้อย่างน่าสนใจว่า “พื้นที่และเวลาจึงมีความเกี่ยวข้องกับหลากหลายส่วน สังคม เศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม เพศสภาวะ ชนชั้น เชื้อชาติเทคโนโลยี รวมทั้งยังมีบริบทอื่น ๆ เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย “พื้นที่จึงถือได้ว่าเป็นรหัสที่มีความหมาย” ซึ่งหมายความว่าพื้นที่สามารถสื่อความหมายถึงคนที่ครอบครองหรืออยู่อาศัยในพื้นที่เหล่านั้นว่ามีตัวตนอย่างไร” (Ardermer, (1981), p.7 อ้างถึงใน Korzeniowska, 2004) p.130) จากที่กล่าวมา จะเห็นว่า ความหมายของพื้นที่เชิงนามธรรมมีประเด็นที่น่าสนใจศึกษา เพราะเป็นประเด็นที่เกี่ยวกับการให้ความหมายกับตัวตนโดยเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับบริบทอื่น ๆ ของสังคมด้วย ในบทความนี้ผู้วิจัยจึงศึกษาพื้นที่ในความหมายเชิงนามธรรมของตัวละครชายรักชายผ่านพื้นที่ต่าง ๆ ในเรื่อง

เรื่องราวของซีรีส์เรื่อง **แปลรักฉันด้วยใจเธอ** ทั้ง 2 ภาค มินิยยะเชิงพื้นที่ที่น่าสนใจสอดแทรกไว้ให้ผู้ชมได้ตีความและทำความเข้าใจความสัมพันธ์ของตัวละคร โดยภาคที่ 1 เป็นตัวแทนของพื้นที่ชนบท ซึ่งใช้พื้นที่ของจังหวัดภูเก็ตในการดำเนินเรื่องเป็นหลัก “เต้” และ “โอเอ๋ว” ตัวละครหลักได้กลับมาสนิทกันอีกครั้ง จนนำไปสู่ความรู้สึกใหม่ที่มากกว่าเพื่อนสนิท ซึ่งความรู้สึกที่เกิดขึ้นนั้นนำไปสู่วิกฤตของอัตลักษณ์ จากความสับสนในการนิยามความเป็นเพศของตน ตัวละครพัฒนาความสัมพันธ์

ของพวกเขาผ่านพื้นที่ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นบ้าน ศาลเจ้า ร้านอาหาร โรงละคร โรงเรียน รีสอร์ท สถาบัน กวดวิชา การแสดงออกในเชิงนามธรรมของตัวละครเป็นการสร้างความหมายให้พื้นที่ต่าง ๆ ในเรื่อง ซึ่ง สอดรับกับความรักของชายรักชายที่ต้องสร้างพื้นที่ส่วนตัว พื้นที่ลับ พื้นที่ปลอดภัย เพื่อให้แสดงตัวตนได้อย่างเต็มที่และอยู่เหนือการควบคุมของคนในสังคมที่ส่วนใหญ่ยังอยู่ในกรอบมายาคติในความสัมพันธ์แบบเพศตรงข้ามเท่านั้น ในประเด็นนี้ สุรเดช โชติอุดมพันธ์ (2560, หน้า 219) กล่าวถึงมายาคติของความรักในแบบขนบที่ต้องเป็นแบบรักต่างเพศเท่านั้น กลุ่มคนที่มีความรักรูปแบบอื่นจะถูกเหยียดหยาม ไม่ได้รับการยอมรับ “ในขณะที่ความรักประเภทอื่น ๆ กลับถูกเหยียดหยามและไม่ได้รับการยอมรับทั้งในระดับพฤตินัยและนิตินัย” นอกจากนี้ ยังปรากฏพื้นที่ชายทะเลซึ่งเป็นตัวแทนของพื้นที่ชายขอบ เป็นพื้นที่สำคัญที่สุดของเรื่องเพราะตัวละครมีความทรงจำร่วมกันตั้งแต่วัยเด็กจวบจนปัจจุบัน สถานที่เหล่านี้ล้วนสอดแทรกนัยยะสำคัญให้ได้ศึกษาตีความ ดังที่ สหะโรจน์ กิตติมหาเจริญ (2561, หน้า 67) ได้กล่าวไว้ว่า การสร้างความหมายให้กับพื้นที่ในแนวการศึกษาจึงเป็นการศึกษาถึงวัฒนธรรม วิธีคิด ตลอดจนการแสดงความเป็นตัวตนที่สะท้อนผ่านพื้นที่ในบริบททางวัฒนธรรม ซึ่งตัวละครมีความผูกพันกับพื้นที่เหล่านั้น เพราะเป็นพื้นที่แห่งความรัก ความผูกพัน สะท้อนตัวตนและเพศสภาพ อีกทั้งความปรารถนาอันแนบแน่นก็เกิดขึ้นที่พื้นที่ความทรงจำแห่งนี้

เรื่องราวในภาคที่ 2 ถูกนำเสนอผ่านพื้นที่เมืองคือกรุงเทพมหานคร โดยเป็นบททดสอบครั้งใหม่ที่จะมาพิสูจน์ความสัมพันธ์ของพวกเขา พื้นที่เมืองเป็นตัวแทนของความศิวิไลซ์ เฉกเช่นเรื่องราวต่าง ๆ ที่ตัวละครเตและไอเอ๋วต้องพบเจอและแปรผันไปตามระบบของความเป็นเมือง ตัวละครเล่นแร่แปรธาตุไปตามพื้นที่ เมื่อตอนต้องโยกย้ายถิ่นฐานใหม่อัตลักษณ์ของตนก็ย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามพื้นที่นั้น ๆ ลักษณะความเป็นเมืองเหล่านี้ ยังขับเน้นความขัดแย้งให้ตัวละครทั้งกับตัวเอง คนรอบข้าง และคนรัก การหลุดพ้นจากการจ้องมองของคนรอบข้าง ทำให้ตัวละครสามารถก้าวผ่านอุปสรรคเรื่องเพศไปอย่างง่ายดาย สิ่งที่น่าสนใจนอกเหนือจากพื้นที่เมือง ที่หมายถึงกรุงเทพมหานครแล้ว ยังปรากฏพื้นที่แห่งกามารมณ์ ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ทำให้ตัวละครหลงระเริงประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ไม่ถูกไม่ควร มีนัยยะถึงการทดสอบความสัมพันธ์ของตัวละครหลักและตัวละครรองอย่างเตและไอเอ๋ว อีกทั้งยังทำให้ตัวละครเกิดความสับสนอลหม่านภายในจิตใจ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของความว้าวุ่นทั้งหมด แต่ท้ายที่สุดพื้นที่เหล่านี้ ทำให้ตัวตนของเตและไอเอ๋วผกผันกลายเป็นคนใหม่และค้นพบอัตลักษณ์ของตัวเองเป็นที่น่าสังเกตว่า เรื่อง **แปลรักฉันด้วยใจเธอ** ทั้ง 2 ภาค นำเสนอการก้าวข้ามผ่านวัยที่สัมพันธ์กับพื้นที่ด้วย โดยภาค 1 มีมิติของพื้นที่เป็นตัวควบคุมพฤติกรรมของตัวละครรวมถึงเรื่องเพศวิถีซึ่งเป็นตัวแปรสำคัญของเรื่อง สะท้อนภาพความฝัน ความสับสน และการค้นหาตัวเองของเตและไอเอ๋ว ส่วน ภาค 2 ตัวละครก้าวผ่านบรรทัดฐานทางความรักของสังคมไปได้แล้ว แต่เมื่อไปเติบโตในพื้นที่ต่างถิ่นทำให้ตัวละครเตและไอเอ๋ว วัยที่อยู่ระหว่างความเป็นเด็กและผู้ใหญ่ได้เรียนรู้ชีวิตและเผชิญหน้ากับปัญหามากมายทั้งการใช้ชีวิตและความรัก

ศิริวรรณ ปรีชานฤทัย (2561) ได้นิยามศัพท์ว่า พื้นที่ หมายถึง ฉากในท้องเรื่อง มิติเวลาและสถานที่ที่มีความสัมพันธ์กับแก่นเรื่องและมีผลต่อลักษณะของความคิด ตลอดจนภาวะจิตใจและอารมณ์ของตัวละครในเรื่อง นิยามนี้สอดคล้องกับบทบาทของพื้นที่ที่ปรากฏในซีรีส์วายเรื่องนี้ไม่เพียงเป็นฉากประกอบเรื่องเท่านั้น แต่ยังมีบทบาทสำคัญต่อการควบคุมพฤติกรรมของตัวละคร อีกทั้งเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้มุมมองความคิดและการกระทำของตัวละครเปลี่ยนแปลงไป โดยเฉพาะทัศนคติเรื่องเพศสภาพ ขณะเดียวกันพื้นที่ในเรื่องยังทำให้ตัวละครได้สำรวจเพศสภาพของตัวเอง เพื่อออกจากภาวะก้ำกึ่ง

ด้านอัตลักษณ์ทางเพศที่ตนเป็นอยู่ และพื้นที่เหล่านั้นสอดคล้องกับการแสดงออกทางเพศของตัวละครชายรักชายอีกด้วย

ชีรีสวายเรื่อง **แปลรักฉันด้วยใจเธอ** ทั้ง 2 ภาค ทำให้ผู้เขียนเห็นถึงความแตกต่างในการประกอบสร้างตัวตนของตัวละครชายรักชาย โดยมีนัยยะเชิงพื้นที่เป็นตัวกำหนด ซึ่งทำให้เกิดข้อเปรียบเทียบในมิติพื้นที่หรือถิ่นที่อยู่ของตัวละครทั้งพื้นที่ชนบทและพื้นที่เมือง โดยผู้เขียนมุ่งศึกษาบทบาทของพื้นที่ที่ปรากฏในชีรีสวายเรื่อง **แปลรักฉันด้วยใจเธอ** ว่าแต่ละสถานที่นั้นมีนัยยะสำคัญอย่างไร ศึกษาบทบาทของพื้นที่กับการประกอบสร้างตัวตนและพื้นที่กับการแสดงออกทางเพศของชายรักชายในมิติต่าง ๆ รวมถึงตีความสัญลักษณ์ที่แทรกอยู่ในพื้นที่นั้น ๆ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาบทบาทของพื้นที่ในชีรีสวายเรื่อง **แปลรักฉันด้วยใจเธอ** ที่มีผลกระทบต่อการสร้างตัวตนและบทบาทของตัวละครเอกชายรักชาย

ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยนี้ เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ ศึกษาข้อมูลผ่านเอกสารเป็นหลัก มีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาชีรีสวายเรื่อง **แปลรักฉันด้วยใจเธอ** โดยชีรีสวายเรื่องนี้มีประเด็นที่แสดงให้เห็นว่าพื้นที่มีอิทธิพลต่อการสร้างตัวตนและบทบาทของตัวละครชายรักชาย
2. ศึกษาทำความเข้าใจแนวคิดเรื่องพื้นที่ จากเอกสารหรืองานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาพื้นที่ในวรรณกรรมและในทางมนุษยศาสตร์ จากการศึกษาดังกล่าว ผู้เขียนจะใช้กรอบความคิดโดยเน้นศึกษาพื้นที่ในความหมายที่สัมพันธ์กับการประกอบสร้างตัวตนของบุคคล ผู้เขียนมองว่า พื้นที่ที่เราใช้ชีวิตหรืออาศัยอยู่นั้น ล้วนมีความหมาย และเป็นองค์ประกอบสำคัญของประสบการณ์ซึ่งแยกไม่ออกจากบริบททางสังคมและวัฒนธรรม บทบาทของพื้นที่ ด้านหนึ่งสามารถบ่งบอกความเป็นตัวเรา ในอีกด้านหนึ่งก็ช่วยสร้างตัวตนให้กับเราได้เช่นกันและจากที่ ศุภณัฏฐา สุภานันท์ (2554, หน้า 189) กล่าวถึงแนวคิดของ Ardenner ไว้ว่า พื้นที่ถือได้ว่าเป็นรหัสที่มีความหมาย นั้น ผู้วิจัยจึงจะถอดรหัสของพื้นที่เพื่อทำความเข้าใจตัวตนหรือบทบาทของตัวละครชายรักชายในเรื่องด้วย
3. วิเคราะห์บทบาทของพื้นที่ในชีรีสวายเรื่อง **แปลรักฉันด้วยใจเธอ** ภาค 1 และ ภาค 2 โดยศึกษาจากตัวละครเอกที่เป็นชายรักชายคือเต๋กับโอ้เอ๋ว
4. สรุปผล อภิปรายผลและเสนอแนะ
5. เสนอผลการวิจัยในรูปแบบรายงานวิจัย

ผลการวิจัย

จากการศึกษา พบว่า ชีรีสวายเรื่อง **แปลรักฉันด้วยใจเธอ** ทั้งสองภาค ปรากฏพื้นที่ที่แสดงออกทางเพศของตัวละครชายรักชายคือเต๋และโอ้เอ๋ว ผ่านสถานที่และฉากต่าง ๆ ในเรื่อง ทำให้เห็นบทบาทของพื้นที่ซึ่งทำหน้าที่สื่อสารให้ผู้ชมเข้าใจความคิดของตัวละครได้พื้นที่ในเรื่องจะกล่าวได้ 2 บริบท คือ พื้นที่ชนบทและพื้นที่เมือง ในมิติของพื้นที่ยังปรากฏสัญลักษณ์ ภาษา และสถานที่ ซึ่งเป็นอีกองค์ประกอบหนึ่งที่ทำให้อัตลักษณ์ของตัวละครนั้นเด่นชัดขึ้น โดยจะพิจารณาจากฉากในชีรีสวายที่ทำให้

เห็นมิติพื้นที่เชิงนามธรรม ไม่ว่าจะเป็น ศาลเจ้า ทะเล แหลมพรหมเทพ และช่วงเวลาของการแสดงออกของกลุ่มชายรักชาย ซึ่งสถานที่เหล่านั้นแฝงนัยยะของอำนาจควบคุมและบ่งชี้พฤติกรรมของตัวละคร ในซีรีส์วายเรื่อง **แปลรักฉันด้วยใจเธอ** ปรากฏบทบาทของพื้นที่กับการแสดงออกของชายรักชายใน 5 ลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. พื้นที่ที่ต้องห้ามกับการแสดงความรักและการทำทนายชนบของสังคม

ศาลเจ้าในเรื่องถูกสร้างความหมายให้เป็นพื้นที่ที่ต้องห้าม เพราะเป็นพื้นที่เชิงวัฒนธรรมที่เข้ามาควบคุมพฤติกรรมของตัวละครให้เป็นไปตามครรลองของสังคม ศาลเจ้านี้เป็นพื้นที่ ความทรงจำของตัวละครเอกมาตั้งแต่วัยเด็ก และเป็นพื้นที่แห่งศีลธรรม เป็นสัญลักษณ์ของความดีงามทางศาสนา ตัวละครไปไหว้ขอพรที่ศาลเจ้าด้วยกัน ฉากนี้เปรียบเสมือนการแต่งงานที่รับรู้เพียงแค่สองคนและให้สถานที่แห่งขบจาริตเป็นสักขีพยานรัก อีกทั้งยังมองได้ว่าตัวละครกำลังทำทนายชนบจาริตอันดีงามของสังคม โดยเฉพาะอุดมคติเรื่องเพศเป็นเสมือนการแหวกผ่านประเพณีเพื่อเข้าไปแสดงตัวตนในที่แห่งนั้น สถานที่ศาลเจ้าปรากฏฉากหนึ่งที่ตัวละครเข้าไปกราบไหว้ขอพร การกระทำของตัวละครในเรื่องทำให้เห็นว่าศาลเจ้าเป็นมากกว่าสถานที่ทางศาสนาของคนไทยเชื้อสายจีน อาจตีความได้ว่าเป็นสถานที่ที่ตัวละครกำลังเข้าพิธีมงคลสมรสตามแบบฉบับของจีน โดยสังเกตว่า ตัวละครเข้าไปในสถานที่ด้วยสีหน้าชื่นมื่นยินดีเปรียบเสมือนว่าวันนี้เป็นวันสำคัญของพวกเขาสองคน ในวันนี้ทั้งคู่ได้กลบกลืนความเป็นตัวเองเข้ากับอัตลักษณ์ของโอเอ๋ว เพื่อให้เห็นว่าความรักของพวกเขากำลังก่อตัวขึ้น โดยเต้สวมเสื้อสีแดงเลือดหมูพร้อมกับกางเกงสีเขียวเข้มเปรียบเสมือนต้นขาที่กำลังเบ่งบาน ส่วนโอเอ๋วสวมเสื้อสีแดงลายดอกขาวคล้ายคลึงกับชุดพิธีวิวาห์ของจีน

นอกจากการแต่งกายที่มีนัยยะของการแต่งงานแล้ว ยังมีการแสดงออกของตัวละครที่คุกเข่ากราบไหว้สิ่งศักดิ์ จดรูปอธิษฐานให้คำมั่นสัญญากัน และสัญญาสุดท้ายที่ตอกย้ำความเป็นงานวิวาห์นั่นก็คือ บ่าวสาวร่วมกันดื่มน้ำมะพร้าว ซึ่งเป็นพิธีมงคลในงานวิวาห์ จะเห็นได้ว่าศาลเจ้าสถานที่ที่ต้องห้ามในแง่ของขบจาริตประเพณีไม่ได้ทำให้การแสดงออกทางเพศของตัวละครชายรักชายลดลง หากแต่ตัวละครพยายามก้าวข้ามขบจาริตเพื่อสร้างบรรทัดฐานใหม่ให้กลุ่มชายรักชายได้มีพื้นที่ทางสังคมมากขึ้น

ภาพที่ 1 เตและโอเอ๋วเดินทางไปขอพรที่ศาลเจ้า

ที่มา: Line TV. (2565). **แปลรักฉันด้วยใจเธอ**. สืบค้นเมื่อ 23 มีนาคม 2565.

จาก <https://today.line.me/th/v2/publisher/102929>

ซีรีส์วายเรื่อง **แปลรักฉันด้วยใจเธอ** ทั้งสองภาค นำเสนอนัยยะของพื้นที่ที่ต้องห้ามหรือ นัยยะของการฝ่าฝืนกฎของสถานที่ต่างกัน ในส่วนของบรรยากาศก็ต่างด้วยเช่นกัน กล่าวคือ ภาค 1 พื้นที่ที่ต้องห้ามคือ ศาลเจ้า เป็นพื้นที่กำแพงที่ปิดกั้นไม่ให้คนเข้าไปยังสถานที่นั้น ๆ เพราะอยู่ในช่วงปิดปรับปรุง การที่ตัวละครได้เข้าไปในศาลเจ้าเปรียบเสมือนการแหวกผ่านประเพณีของชายรักชาย อย่างที่

บอกไว้ในข้างต้นว่าศาลเจ้าเป็นตัวแทนของชนบจาริตที่ติงาม ตัวละครชายรักชายเข้าไปแสดงตัวตนในที่แห่งนั้นก็เพราะต้องการแสดงจุดยืนในสังคม และอาจต้องการเปลี่ยนแปลงชนบของสังคมด้วยเช่นกัน

ส่วนในภาค 2 ตัวละครใจเชื้อเชิญให้เต้เข้าไปในพื้นที่ต้องห้าม คือ สถานที่ท่องเที่ยวกลางกรุงที่ปิดทำการ ซึ่งฉากนี้ล้อกับฉากที่เต้และไอ้เอวลักลอบเข้าไปในศาลเจ้าที่ปิดปรับปรุง พื้นที่ต้องห้ามในบริบทความเป็นเมืองก็อาจแทนได้ว่าเป็นพื้นที่แห่งกามมรณ เพราะให้ภาพความมืดสลัว และการหลบซ่อนตัวจากพนักงานรักษาความปลอดภัย ผู้เขียนมองว่าการกระทำดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า ตัวละครกำลังลักลอบทำในสิ่งที่ผิดศีลธรรม และสิ่งที่ตอกย้ำความคิดนี้ให้ชัดเจนขึ้นคือ ศาลเจ้าในภาคที่ 1 เป็นตัวแทนของชนบจาริตประเพณีและเปรียบเสมือนผู้ควบคุม ตัวละครให้ประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ติงาม ส่วนในภาคที่ 2 ผู้ควบคุมพฤติกรรมของตัวละครคือ พนักงานรักษาความปลอดภัยที่มาตรวจดูว่ามีผู้ลักลอบเข้ามาในพื้นที่ปิดทำการหรือไม่ ตัวละครต้องหลบหนีเพราะกลัวถูกจับได้ ในระหว่างซ่อนตัวเต้กลับมีแวตตาที่เปลี่ยนไปเมื่อมองใจ เขาไม่ได้มองด้วยสายตาแบบพี่น้องหรือคนรู้จัก แต่เขาแสดงสายตาของความพิศวาสและความหลงใหล พฤติกรรมของตัวละครบวกกับบริบทของพื้นที่ยังขับเน้นความเป็นซูรักได้ชัดเจนขึ้นผ่านพื้นที่ปิดหรือพื้นที่ต้องห้ามนั่นเอง

ภาพที่ 2 เต้และไอ้เอวลักลอบเข้าไปในศาลเจ้า

ที่มา: Line TV. (2565). แพลรักฉันด้วยใจเธอ. สืบค้นเมื่อ 23 มีนาคม 2565.

จาก <https://today.line.me/th/v2/publisher/102929>

สิ่งที่น่าสังเกตคือ ทำไมตัวละครในภาคที่ 1 เมื่อเข้าไปในพื้นที่ต้องห้ามเขาถึงไม่ได้แสดงพฤติกรรมลับ ๆ ล่อ ๆ แต่เมื่อเป็นพื้นที่ต้องห้ามในภาคที่ 2 เขากลับแสดงพฤติกรรมเหมือนลักลอบทำอะไรสักอย่าง ผู้เขียนมองว่าคำตอบของการกระทำดังกล่าวคือ ตัวละครเข้าไปในศาลเจ้าเพื่อแสดงตัวตนว่าเป็นชายรักชายและเขาคิดว่าสิ่งที่เขาเป็นนั้นไม่ใช่สิ่งที่ผิด ดังนั้นจึงไม่ต้องกลัวอะไร ส่วนในภาคที่ 2 ตัวละครรู้อยู่แก่ใจว่าตนกำลังทำผิดจึงพยายามหลบหนีเพราะกลัวโดนจับได้นั่นเอง

2. พื้นที่ส่วนตัวกับการค้นหาอัตลักษณ์สู่อิสระในการแสดงออกทางเพศ

พื้นที่ส่วนตัวมีผลต่อการแสวงหาอัตลักษณ์ของชายรักชายในด้านการรับรู้ตัวตน พื้นที่ส่วนตัวในที่นี้คือ ห้องนอนเป็นสถานที่เดียวที่ตัวละครสามารถกระทำได้ตามความต้องการเป็นพื้นที่ที่ไม่ได้ถูกควบคุมเหมือนกับพื้นที่สาธารณะ ซึ่งห้องนอนเป็นพื้นที่ส่วนตัวที่สื่อให้เห็นความสับสนของเต้ที่มีต่อไอ้เอว เช่น ฉากในห้องนอนที่เต้สุดดกกลืนกระดากบนโต๊ะ ซึ่งถูกเขียนด้วยปากกาลิ้นมะพร้าวของไอ้เอวอย่างโหยหาและแสดงออกถึงความต้องการ ถึงขั้นลงไปม้วนเข้ากับกระดากเหล่านี้นบนพื้นห้องอย่างไร้สติและใบหน้าของเต้ยังเต็มไปด้วยสีและหมึกปากกา ซึ่งอาจสื่อให้เห็นว่า เต้มีความโหยหาและต้องการไอ้เอว แต่เขาไม่สามารถที่จะสลัดภาพความเป็นชายของไอ้เอวและแสดงความรักกับไอ้เอวได้อย่างสนิทใจ

ดังนั้น เติ้จึงสุดมกระดากลิ้นมะพร้าวที่เปรียบเสมือนตัวแทนของไอ้เอ๋วเพื่อทดแทนความรู้สึกคิดถึงและโหยหา

ภาพที่ 3 เติ้มกระดากที่เขียนด้วยปากกามะพร้าวของไอ้เอ๋วในห้องนอน
ที่มา: Line Tv. (2565). แปลรักฉันด้วยใจเธอ. สืบค้นเมื่อ 23 มีนาคม 2565.
จาก <https://today.line.me/th/v2/publisher/102929>

ชีรส์วายเรื่อง แปลรักฉันด้วยใจเธอ ไม่ได้นำเสนอการสำรวจเพศสภาพผ่านพื้นที่ห้องนอนของเต้เพียงเท่านั้น แต่ยังนำเสนอพื้นที่ห้องนอนของไอ้เอ๋วด้วยเช่นกัน ยกตัวอย่างฉากที่ ไอ้เอ๋วพบชุดชั้นในสีแดงในห้องนอนของแม่ และเลือกที่จะนำมาใส่ในห้องนอนส่วนตัวเพื่อค้นหา อัตลักษณ์ใหม่ของตนเอง เพราะอัตลักษณ์เดิมของเขาไม่ได้ถูกยอมรับจากเต้ ซึ่งทำให้ไอ้เอ๋วตั้งคำถามกับตัวเองว่า เขาควรมีเพศสรีระแบบผู้หญิงหรือไม่ เขาคิดแบบนี้เพียงเพราะคิดว่าเต้จะชอบตัวตนที่เป็นผู้หญิงมากกว่าเพศสรีระของผู้ชายแบบที่ตนเองเป็น ไอ้เอ๋วจึงเลือกเปลี่ยนตัวเองทั้งที่เป็นสิ่งที่เขาไม่ชอบ เลือกที่จะปฏิบัติกับความต้องการที่เป็นจริงของตนเอง แต่ท้ายที่สุดก็ไม่สามารถที่จะปรับเปลี่ยนไปอย่างที่เขาไม่ชอบได้ เขาพยายามฉีกชุดชั้นในเหล่านั้นออกจากร่างกาย ล้มเลิกความคิดว่าตนเองจะต้องเป็นผู้หญิงหรือกะเทย เลิกที่จะฝืนใจหรือพยายามทำในสิ่งที่ไม่เป็นตัวเอง เนื่องจากสิ่งเหล่านั้นไม่เคยทำให้ตัวเขามีความสุข เพราะเขานั้นชอบที่ตัวเองเป็นผู้ชายแบบนี้มากกว่าที่จะต้องพยายามไปเป็นอื่น

ภาพที่ 4 ไอ้เอ๋วใส่ชุดชั้นในสีแดงของแม่
ที่มา: Line Tv. (2565). แปลรักฉันด้วยใจเธอ. สืบค้นเมื่อ 23 มีนาคม 2565.
จาก <https://today.line.me/th/v2/publisher/102929>

ในภาคที่ 2 พื้นที่ส่วนตัวในห้องนอนของไอ้เอ๋วเผยให้เห็นความวุ่นใจของเต้ หลังจากที่ได้กลับมาจากกินข้าวกับใจ เขามีอาการกระวนกระวายใจและรู้สึกไม่เป็นตัวเองจึงลงปาวายน้ำเพื่อสลัดความเครียดนั้น เหตุการณ์สืบเนื่องคือ ใจบอกให้เต้ลองมีเพศสัมพันธ์กับแพนเพื่อจะได้ใช้อารมณ์ความรู้สึกนั้นในการแสดงละคร แต่ปฏิบัติตาม ในฉากนี้สังเกตว่าตัวละครเต้มีพฤติกรรมแปลก ๆ เหมือน

เขาสูญเสียความเป็นตัวเอง และการที่เขาหลงไปว่ายนน้ำในเวลากลางคืนด้วยอารมณ์งุนงงนั้นล้นเกินจนทำให้เขาสุดตมกระดาศที่มีกลิ่นปากกามะพร้าวของไอ้เอ๋ว ซึ่งเปรียบเสมือน การสำนึกความใคร่ด้วยตัวเอง เมื่อตัวละครรู้สึกสูญเสียตัวตนเขาจึงต้องกลับไปยังพื้นที่เดิมเพื่อรื้อฟื้นความรู้สึกเก่า ๆ และทำให้ตัวตนเดิมนั้นกลับมา ผู้เขียนมีความเห็นว่า ใจเป็นตัวละครที่ทำให้แต่สูญเสียตัวตนพิจารณาจากฉากก่อนหน้าที่พวกเขาไปกินข้าวด้วยกันและพากันไปนั่งริมแม่น้ำแล้วพูดคุยเรื่องความใฝ่ฝันในการเป็นนักแสดงให้อีกฝ่ายรับฟัง ฉากนั้นอาจทำให้ตัวละครหวนไหวกับใจก็อาจเป็นไปได้เพราะทั้งสองมีความหลงใหลในด้านการแสดงเหมือนกัน เมื่อแต่รู้สึกกับใจอย่างที่มีคนมีแฟนอยู่แล้วไม่ควรหลงรักคนอื่น เขาจึงต้องกลับมาหาไอ้เอ๋วเพื่อรื้อฟื้นความรู้สึกที่มีต่อไอ้เอ๋วและทำให้ตัวตนเดิมของเขาแข็งแกร่งขึ้น

ซีรีส์วายเรื่อง **แปลรักฉันด้วยใจเธอ** ทั้งสองภาค ปรากฏพื้นที่ส่วนตัวคือห้องนอน ใน 2 บริบท บริบทแรกคือห้องนอนในบ้านของเตเป็นพื้นที่ที่ตัวละครถูกควบคุมด้วยขนบจารีตให้ไม่สามารถแสดงออกทางเพศได้ แต่จึงไม่สามารถตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์กับไอ้เอ๋ว เพราะเขายังยึดติดกับเพศสรีระว่าชายต้องคู่กับหญิงเพียงเท่านั้น กรอบความคิดเรื่องเพศในสังคมจึงทำให้พวกเขาขาดอิสระภาพในการแสดงออกทางเพศ บริบทที่สอง พื้นที่ห้องนอนยังมีบทบาทในการช่วยให้ตัวละครค้นหาอัตลักษณ์และสำรวจความรู้สึกของตัวเอง แตกต่างจากห้องนอนในบริบทที่สอง คือ ห้องนอนของไอ้เอ๋วในพื้นที่เมืองซึ่งตัวละครมีอิสระในการแสดงออกทางเพศมากขึ้น อาจเป็นเพราะพวกเขาได้ย้ายมาอยู่หอพักตามลำพัง และพื้นที่นั้นก็กลายเป็นโลกของเขาสองคน แม้จะเป็นพื้นที่ห้องนอนเหมือนกันแต่บริบทของพื้นที่ส่งผลให้ตัวละครเลือกที่จะแสดงออกทางเพศต่างกัน

3. พื้นที่สาธารณะกับนโยบายของการเปิดเผยและการควบคุม

พื้นที่สาธารณะเป็นประเด็นที่น่าสนใจ กล่าวคือ พื้นที่ทะเลและบริเวณชายทะเล สื่อให้เห็นว่าตัวละครใช้พื้นที่เหล่านี้ในการแสดงอารมณ์ปรารถนาและความรู้สึกต่าง ๆ ยกตัวอย่าง ฉากการจูบกันได้ น้ำของตัวละครเอก โดยทั้ง 2 ภาคมีฉากจูบได้น้ำเหมือนกันแต่มีนัยยะต่างกัน ภาค 2 ฉากจูบได้น้ำเกิดในอควาเรียม ส่วนภาคที่ 1 เกิดขึ้นใต้ทะเล กล่าวได้ว่า อควาเรียมหรือพิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำเป็นพื้นที่สาธารณะที่นักท่องเที่ยวสามารถเข้าไปเที่ยวชมได้ แต่ไอ้เอ๋วไปเที่ยวเล่นตามประสาวัยรุ่นและแสดงออกในฐานะคนรักท่ามกลางผู้คนมากมายอย่างไม่เคอะเขินไม่ต้องกลัวสายตาของคนในสังคมที่จับจ้องและพร้อมติตราถึงการแสดงออกของกลุ่มชายรักชายในพื้นที่สาธารณะ ซึ่งสวนทางกับความเป็นจริงที่คนกลุ่มนี้อาจจะยังไม่กล้าแสดงความรักถึงขั้นจูบกันอย่างดูดดื่มในพื้นที่สาธารณะเช่นนี้ นั่นอาจตีความได้ว่าซีรีส์พยายามนำเสนอภาพที่เป็นอุดมคติเพื่อสื่อความหมายบางอย่างผ่านการกระทำของตัวละคร เช่น การนำเสนอภาพของกลุ่มชายรักชายกับการแสดงออกทางเพศได้อย่างอิสระในพื้นที่สาธารณะเพื่อขับเคลื่อนประเด็นสิทธิเสรีภาพและความเท่าเทียมทางเพศให้กับ LGBTQ ในสังคมไทย

ภาพที่ 5 ฉากจูบใต้ทะเล

ที่มา: Line TV. (2565). แพลรักฉันด้วยใจเธอ. สืบค้นเมื่อ 23 มีนาคม 2565.

จาก <https://today.line.me/th/v2/publisher/102929>

ภาพที่ 6 ฉากจูบในอควาเรียม

ที่มา : Line TV. (2565). แพลรักฉันด้วยใจเธอ. สืบค้นเมื่อ 23 มีนาคม 2565.

จาก <https://today.line.me/th/v2/publisher/102929>

ฉากจูบใต้น้ำในอควาเรียมเป็นโลกใต้ท้องทะเลที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อจำลองใต้ท้องทะเลจริง ๆ หมู่มวลสัตว์น้ำและนักท่องเที่ยวนั่งเป็นยานรักของเตและไอ้เอ๋ว ทุกคนในที่แห่งนี้ไม่ได้มีท่าทีประหลาดใจกับการจูบ การหอมแก้ม หรือการกอดของชายหนุ่มทั้งสองคน แต่กลับมองว่านี่คือสิ่งที่ปกติและควรเป็นเรื่องปกติมาตั้งนานแล้วเสียด้วยซ้ำ การแสดงความรักของชายรักชายที่ถูกสื่อสารผ่านเตและไอ้เอ๋ว ในรูปแบบของการจูบกันในพื้นที่สาธารณะในภาคที่ 2 นั้นต่างจากการจูบใต้น้ำในภาคที่ 1 เพราะทั้งสองไม่ได้หลบซ่อน และแสดงความรักท่ามกลางผู้คนมากมายเพื่อบ่งบอกถึงความสัมพันธ์ของพวกเขา การจูบใต้น้ำถือเป็นสิ่งที่ยากลำบากอึดอัดและยากที่จะควบคุม ตัวละครไปอยู่ในพื้นที่ใต้ทะเลเสมือนกำลังต่อสู้กับกระแสน้ำอยู่อาจเปรียบได้กับความรู้สึกของเตและไอ้เอ๋วที่อึดอัดเต็มอกกับความรักที่ผิดชนบและอารมณ์ที่อยู่เหนือการควบคุมเช่นนั้น พวกเขา กำลังต่อสู้อยู่กับกระแสวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับบรรณนิยทางเพศที่ผิดจารีตประเพณี แต่เหนือสิ่งอื่นใดความรักเป็นเรื่องธรรมชาติเราทุกคนสามารถมีความรักกับใครเพศใดก็ได้ ธรรมชาติของความรักก็เหมือนกับธรรมชาติของท้องทะเลที่ประกอบไปด้วยประชากรสัตว์น้ำหลากหลายสายพันธุ์คนในสังคมก็เช่นกัน หากมองอีกนัยยะหนึ่งคือจูบใต้น้ำในภาคที่ 1 พวกเขานำตัวเองไปอยู่ในห้วงรักดุจเหวลึกที่เหมือนจะหว่าเหวและเดี๋ยวตาย สิ่งนี้อาจทำให้เห็นถึงโลกความเป็นจริงที่กลุ่มชายรักชายมักพบเจอและถูกผลักให้เป็นคนชายขอบของสังคม

พื้นที่สาธารณะในโลกความเป็นจริงของชายรักชายนั้นเปรียบเสมือนพื้นที่ที่ต้องห้าม ห้ามแสดงความรักที่ผิดชนบจารีตประเพณี เกรงว่าจะถูกเพ่งเล็งจากคนในสังคมจึงทำให้ตัวละครในภาคแรกเลือกที่จะแสดงความรักกันในพื้นที่ลับที่สื่อถึงความเป็นชายขอบอย่างท้องทะเล เมื่อเข้าสู่ภาคที่สองตัวละคร

กลับตอบโต้ชนบนนั้นด้วยฉากจูบใต้น้ำในอควาเรียมที่เปรียบเสมือนโลกอุดมคติของความรักที่สมบูรณ์แบบ ซึ่งเป็นฉากที่ลือลือฉากจูบใต้น้ำในภาคแรก

เมื่อพิจารณาภาพข้างต้นจะเห็นได้ว่า ฉากจูบใต้น้ำในทะเลภูเก็ตจะแว้งกว้างเปลือยไปถึงกลุ่มชายรักชายที่ถูกทอดทิ้งให้โดดเดี่ยวไม่ได้รับการสนใจจากคนในสังคม ซึ่งขับเน้นความเป็นคนชายขอบให้เด่นชัดขึ้น แต่ฉากจูบใต้น้ำในอควาเรียมกลับให้ภาพการแสดงความรักของคู่รักทั่วไปในสังคมที่รายล้อมไปด้วยองค์ประกอบมากมาย ทั้งผู้คนและสัตว์น้ำ ไม่ได้หว้าเหวหรือโดดเดี่ยวเหมือนกับภาคที่ 1 อีกแล้ว **แปลรักฉันด้วยใจเธอ** ภาคที่ 2 พยายามนำเสนอฉากรักของชายรักชายในพื้นที่สาธารณะ อาจสื่อให้เห็นความพยายามของกลุ่มชายรักชายที่ต้องการทำลายมายาคติหรือบรรทัดฐานของสังคมผ่านภาพความรักที่สมบูรณ์แบบ เมื่อตัวละครผ่านการแสวงหาอัตลักษณ์ของตน ผ่านช่วงเวลาแห่งความสับสน มาสู่การยอมรับในเพศสภาพของตนเองและเปิดเผยตนเองในที่สุด การแสดงออกทางเพศของตัวละครชายรักชายในพื้นที่สาธารณะจึงเป็นสิ่งที่ปรารถนาให้เกิดขึ้น

4. พื้นที่แห่งการยอมรับตัวตน

แหลมพรหมเทพเป็นสถานที่สำคัญของเรื่องตัวละครเลือกแสดงความรักและให้คำมั่นสัญญาต่อกันผ่านพื้นที่นี้ ดังที่เห็นในตอนจบของภาคที่ 1 เต๋และโอ้เวิ้งไปแหลมพรหมเทพเพื่อเก็บที่สอบติดมหาวิทยาลัย โดยกำหนดว่าต้องไปถึงสถานที่นั้นก่อนพระอาทิตย์ตกดิน ซึ่งพวกเขาไม่สามารถคาดเดาได้ว่าจุดหมายปลายทางข้างหน้าจะเป็นอย่างไร ดวงอาทิตย์จะลับขอบฟ้าก่อนไหม สังคมจะยอมรับพวกเขาหรือไม่ ในเส้นทางรักของกลุ่มชายรักชายอาจจะมีอุปสรรคขวากหนามทำให้เกิดความย่อท้อต้องเสียน้ำตาเสียเหงื่อ เสียแรงใจ แต่ท้ายที่สุดสิ่งที่พยายามเหล่านั้นก็หวังเพียงจุดหมายปลายทางที่จะสดใสจากฉากนี้ อาจตีความได้ว่า ดวงอาทิตย์ในที่นี้เปรียบเสมือนคนในสังคมที่ตัวละครหวังให้คนเหล่านั้นเปิดใจยอมรับความหลากหลายทางเพศ สัญญาของพระอาทิตย์ตกดินอาจหมายถึง การที่สังคมยังไม่เปิดใจยอมรับความรักของเต๋และโอ้เวิ้ง แต่เชื่อว่าจะไม่วันนั้นแม้พระอาทิตย์จะลับขอบฟ้าไปแล้วก็ขึ้นมาใหม่ในวันพรุ่งนี้ นั่นหมายความว่า ชีวิตก็เริ่มขึ้นใหม่ได้ความรักของพวกเขา ก็เช่นกัน ต้องใช้ระยะเวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ พื้นที่แหลมพรหมเทพจึงสื่อมุมมองของชายรักชายต่อสังคมและการยอมรับตัวตนที่น่าสนใจ

ภาพที่ 7 เต๋และโอ้เวิ้งสารภาพรักกันที่แหลมพรหมเทพ

ที่มา : Line TV. (2565). **แปลรักฉันด้วยใจเธอ**. สืบค้นเมื่อ 23 มีนาคม 2565.

จาก <https://today.line.me/th/v2/publisher/102929>

เมื่อพิจารณาตามชื่อเรื่องภาษาอังกฤษของ **แปลรักฉันด้วยใจเธอ** ที่บอกว่า “I told sunset about you” หมายถึงตัวละครอยากบอกบางอย่างกับพระอาทิตย์ที่กำลังตกดิน ซึ่งต้องเป็นพระอาทิตย์ที่แหลมพรหมเทพเท่านั้น โดยแหลมพรหมเทพเป็นสถานที่ท่องเที่ยวยอดนิยมของจังหวัดภูเก็ตนับตั้งแต่

ด้วยนักท่องเที่ยวยุคใหม่ที่มารอดูพระอาทิตย์ตกดิน แต่ในซีรีส์ให้ภาพว่าสถานที่นั้นเงียบสงบว่างเปล่ามีเพียงพวกเขาสองคนเท่านั้น ซึ่งผู้เขียนมองว่า ซีรีส์พยายามจะนำเสนอให้เห็นว่ากลุ่มชายรักชายยังคงเป็นบุคคลชายขอบของสังคม แม้พวกเขาจะพยายามแสดงตัวตนให้คนในสังคมรับรู้ก็ตาม

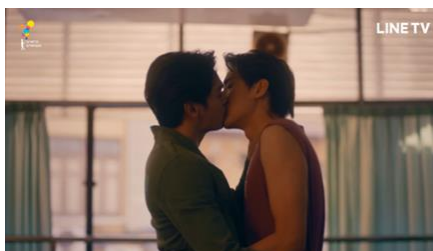
แม้เรื่องจะสื่อให้เห็นว่ากลุ่มชายรักชายต้องการเป็นที่ยอมรับของคนในสังคม แต่สิ่งสำคัญที่สุดที่พวกเขาต้องการคือ การได้รับการยอมรับจากคนในครอบครัว ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญของการเริ่มต้นเปิดเผยความสัมพันธ์ไปสู่สังคมภายนอก โดยเฉพาะตัวละครหลักอย่างเต้เกิดความรู้สึกว่าแม่ของตนจะไม่ยอมรับความรักของชายรักชาย แต่ท้ายที่สุดแม่ก็แสดงออกให้เห็นว่าไม่ว่าลูกของตนจะมีรสนิยมทางเพศแบบใดจะรักผู้หญิงหรือผู้ชาย ผู้เป็นแม่ก็เข้าใจลูกและยอมรับตัวตนของลูกได้อย่างเต็มที่ จะเห็นได้จากฉากที่ตัวละครเกิดความแปรผันจากเด็กนักเรียนเมืองภูเก็ตเข้าสู่การเป็นนักศึกษาในเมืองหลวง แม่และพี่ชายจึงต้องมาส่งเต้เข้าหอพักภายในของมหาวิทยาลัย ก่อนจะจากลากันแม่ได้ให้ “ผ้ายันต์กันภัย” กับเต้และฝากไปให้อี๋เอ๋ด้วย พร้อมข้อความฝากฝังให้ทั้งสองดูแลกันให้ดี การกระทำดังกล่าวสร้างความประหลาดใจให้กับทั้งเต้และโก๋หุน ถึงแม้ว่าแม่จะไม่กล่าวโดยตรงแต่เป็นสัญลักษณ์ที่เข้าใจได้ว่า “ความสัมพันธ์” ของตัวละครได้ถูกยอมรับจากคนเป็นแม่แล้วนั่นเอง

นอกจากนี้ จะเห็นได้จากฉากที่เต้เปิดใจกับโก๋หุนพี่ชายของเขา โดยบอกว่าตนชอบผู้ชายและชอบอี๋เอ๋ และเขายังมีความไม่มั่นใจว่าตนเองสามารถมีความรักกับผู้ชายได้ไหม ถ้อยคำที่โก๋หุนบอกกับเต้ ความว่า “ถ้าน้องจะชอบผู้ชาย กูโอเค มึงจะชอบใครก็ได้ ไม่แปลกเลยเว้ย มึงชอบใครก็ได้มาตั้งนานแล้ว” ประโยคดังกล่าว สื่อให้เห็นการยอมรับตัวตนของเต้ ในฐานะบุคคลในครอบครัว และยังสื่อให้เห็นว่า พี่ชายยังมองว่าน้องชายเป็นบุคคลปกติทั่วไปอยู่เหมือนเดิม ความรักที่เกิดขึ้นไม่ได้ทำให้โก๋หุนมองน้องชายเปลี่ยนไป ข้อความดังกล่าวทำให้ตัวละคร ปลดปล่อยพันธนาการตัวเองเรื่องเพศสภาพ และเป็นอีกหนึ่งกระบวนการค้นหาตัวตนที่ช่วยให้ตัวละครได้รู้จักอัตลักษณ์ของตนเองผ่านการช่วยเหลือของคนสมาชิกในครอบครัว

5. พื้นที่แห่งอารมณ์ปรารถนา

ห้องซ้อมการแสดง เป็นพื้นที่แห่งอารมณ์ปรารถนา โดยมีผลต่อพฤติกรรมของตัวละคร กล่าวคือ พื้นที่เหล่านี้ทำให้เต้ตกเป็นทาสของกามารมณ์ พิชัยของกามารมณ์ยอมทำลายตัวเขาให้หลงเวียนวนอยู่ในห้วงความรู้สึกที่ทำให้เกิดวิกฤตด้านตัวตนอีกครั้ง ผลของกามารมณ์ยอมทำลายตัวตนของเขาให้ผิดแผกไป

ตัวละครเต้ในภาคที่ 2 ลุ่มหลงในกามารมณ์จากกลวิธีหลอกล่อเยื่อให้จมนมของโจ้ กล่าวคือ โจ้เป็นรุ่นพี่ที่สอนการแสดงให้เต้ เขาสอนให้เต้แสดงได้อย่างที่เขาต้องการเพื่อจะให้เต้เล่นเป็นพระเอกในละครซีรีส์ของเขา แต่วิธีการสอนค่อนข้างลึกซึ้งซึ่งเป็นบทรัก โดยการที่นักแสดงจะเล่นได้สมบทบาทนั้นต้องฝึกปฏิบัติ โจ้ฝึกให้เต้เล่นฉากรักกับเขาถึงขั้นจับกันอย่างดุเดือดในห้องซ้อมการแสดงที่มีเพียงแค่เขาสองคน ฉากนี้อาจสื่อให้เห็นว่าเป็นการผิดศีลธรรม เพราะเต้กำลังคบหากับอี๋เอ๋ แต่กลับมาจูมพิตกับโจ้

ภาพที่ 8 เต๋จูกับใจในห้องซ้อมการแสดง

ที่มา : Line TV. (2565). **แปลรักฉันด้วยใจเธอ**. สืบค้นเมื่อ 23 มีนาคม 2565.

จาก <https://today.line.me/th/v2/publisher/102929>

ความสัมพันธ์ของเต๋และใจในภาคที่ 2 ถูกนำเสนออย่างแนบเนียนผ่านการกระทำของตัวละคร สังเกตได้ว่าตั้งแต่ที่เต๋พบเจอกับใจ เขาก็ถูกสอนให้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ไม่ว่าจะเป็นเทคนิคด้านการแสดง และการเชื่อใจให้เด็กได้อย่างเต็มที่ สุธาของมินเมา ซึ่งใจเป็นบุคคลที่ทำให้ตัวตนเดิมของเต๋ค่อย ๆ หายไป จะเห็นได้ว่าใจพยายามสอนประสบการณ์ด้านต่าง ๆ ให้เต๋ ทั้งการเรียนและการใช้ชีวิต ผ่านประสบการณ์ด้านมีด “ด้านมีด” ในที่นี้คือ การกระทำที่ผิดศีลธรรมอาจรวมไปถึงความรักใคร่ที่ไม่ถูกไม่ควร โดยอย่างแรกพิจารณาจากฉากที่ใจสอนการแสดงให้เต๋และนักแสดงคนอื่น ๆ ในเรื่องของเทคนิคการจัดฉากในที่มืดเมื่ออยู่บนเวที จะเห็นได้ว่าตัวละครเล่นกับความมืดและแสดง “พื้นที่มืด” เพื่อปูทางว่ากำลังจะเล่าถึงการกระทำที่เป็นความลับในตอนต่อ ๆ ไป ดังนั้น บุคคลรอบข้างจึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ตัวตนของเต๋ผกผันไปจากเดิมและเริ่มเข้าสู่วิกฤตอัตลักษณ์อีกครั้ง

เหตุการณ์ที่เต๋และใจจูกันทำให้ตัวตนของเต๋ผกผันไปเป็นอื่น เพราะเขารู้สึกหวั่นไหวกับใจ ทั้งที่ตนมีแฟนอยู่แล้ว และเริ่มไม่แน่ใจว่าตนยังคงรักไอ้เอ๋วเหมือนที่ผ่านมาหรือไม่ จึงทำให้เกิดจุดแตกหักของความสัมพันธ์ระหว่างเต๋และไอ้เอ๋ว ดังนั้น ตัวละครเต๋จึงคลี่คลายวิกฤตอัตลักษณ์ของตนโดยการสวมเสื้อลายดอกขาโปงไอ้เอ๋ว ซึ่งเป็นเสื้อตัวเดียวกับที่เคยใส่ไปโปงไอ้เอ๋วในตอนที่อยู่ภูเก็ต นั่นแสดงให้เห็นว่า เต๋พยายามพิสูจน์ตัวเองต่อหน้าไอ้เอ๋วว่าตนยังคงเป็นเต๋คนเดิม ยังคงรักไอ้เอ๋วเหมือนเดิม เสื้อลายดอกขาโปงบอกถึงอัตลักษณ์เดิมของเต๋ อีกทั้งยังเป็นพยานรักและเป็นเครื่องยืนยันสถานะว่าภายในใจของเต๋ยังคงรักไอ้เอ๋วไม่เปลี่ยนแปลง อีกนัยยะหนึ่งคือ เต๋สวมเสื้อลายดอกขาโปงเพื่อกลบเกลื่อนตัวตนที่ผกผันและหวังให้ไอ้เอ๋วคืนดี แต่ความรักในครั้งนั้นก็จบลง เมื่อกาลเวลาผ่านไปทั้งสองต่างเติบโตไปตามเส้นทางของตนเอง และประสบการณ์ชีวิตที่ผิดพลาดได้สอนให้เต๋เติบโตขึ้น มั่นคงในอัตลักษณ์ของตนเอง มั่นคงในความรักของตน ในที่สุดทั้งสองจึงได้กลับมารักกันอีกครั้ง

อภิปรายผล

การศึกษามิติพื้นที่ในซีรีส์วายเรื่อง **แปลรักฉันด้วยใจเธอ** ทำให้ผู้วิจัยได้ทราบลักษณะความหมายของพื้นที่เชิงนามธรรมที่มีผลกระทบต่อตัวละคร โดยพื้นที่คือรหัสที่มีความหมาย เพราะเป็นส่วนที่สามารถแสดงภาพหรือนัยยะสำคัญให้เข้าใจความคิดของตัวละครในรูปแบบนามธรรมได้ โดยพื้นที่ที่ปรากฏในซีรีส์มีบทบาทต่อการประกอบสร้างอัตลักษณ์และควบคุมพฤติกรรมของตัวละคร

กล่าวคือ ตัวละครเกิดวิกฤตอัตลักษณ์เขารู้สึกสับสนจนไม่สามารถนิยามตนเองได้ว่ามีรสนิยมทางเพศอย่างไร จึงแสวงหาตัวตนผ่านพื้นที่ต่าง ๆ

มิติพื้นที่ที่ปรากฏในซีรีส์ **แปลรักฉันด้วยใจเธอ** ในภาค 1 และ ภาค 2 ได้แก่ 1) พื้นที่ต้องห้ามกับการแสดงความรักและการทำหายชนบของสังคม 2) พื้นที่ส่วนตัวกับการค้นหาอัตลักษณ์สู่อิสระในการแสดงออกทางเพศ 3) พื้นที่สาธารณะกับนโยบายของการเปิดเผยและการควบคุม 4) พื้นที่แห่งการยอมรับตัวตน 5) พื้นที่แห่งอารมณ์ปรารถนา โดยมิติพื้นที่ที่ปรากฏร่วมกันทั้ง 2 ภาค สามารถจำแนกได้ 4 พื้นที่ ดังนี้

1) พื้นที่ต้องห้ามกับการแสดงความรักและการทำหายชนบของสังคม สรุปได้ว่า ภาค 1 ตัวละครชายรักชายที่ลักลอบเข้าไปในศาลเจ้าที่ปิดปรับปรุง เสมือนเป็นการเข้าไปในพื้นที่ต้องห้าม ซึ่งเชื่อมโยงได้กับความรักของชายรักชายที่เป็นรักต้องห้ามในสังคมไทย ศาลเจ้ามีบทบาทของการเป็นพยานรักให้กับตัวละครชายรักชาย ดังนั้น ศาลเจ้าในภาค 1 จึงเป็นสถานที่ต้องห้ามในแง่ของชนบจารีตประเพณี สถานที่ดังกล่าวไม่ได้ทำให้การแสดงออกทางเพศของตัวละครชายรักชายลดลง หากแต่ตัวละครพยายามก้าวข้ามชนบจารีตเพื่อสร้างบรรทัดฐานใหม่ให้กลุ่มชายรักชายได้มีพื้นที่ทางสังคมมากขึ้น ส่วนพื้นที่ต้องห้ามในภาค 2 ตัวละครลักลอบเข้าไปในสวนสาธารณะที่ปิดทำการ และต้องซ่อนตัวเพื่อไม่ให้โดนจับได้ พฤติกรรมเหล่านี้ได้สร้างความหมายให้สถานที่ดังกล่าวเป็นพื้นที่ต้องห้ามและสถานที่ของการเป็นซู้รัก ซึ่งเป็นพื้นที่ต้องห้ามในแง่ของความประพฤติกผิดศีลธรรม แตกต่างจากภาค 1 แม้ถูกตีความว่าเป็นพื้นที่ต้องห้ามเช่นเดียวกันก็ตาม

2) พื้นที่ส่วนตัวกับการค้นหาอัตลักษณ์สู่อิสระในการแสดงออกทางเพศ พื้นที่ส่วนตัวมีบทบาทในการรองรับวิกฤตอัตลักษณ์ของตัวละคร พื้นที่ส่วนตัวในภาค 1 ไม่เอื้อต่อการแสดงออกทางเพศของตัวละคร เนื่องจากห้องนอนยังคงเป็นส่วนหนึ่งของบ้าน ซึ่งเป็นพื้นที่ครัวเรือนที่ยังมีสายตาของแม่คอยจับจ้องตัวละครให้ดำเนินชีวิตตามกรอบของสังคม ในความคิดของตัวละครแม่อาจเป็นตัวแทนของชนบจารีตที่คอยควบคุมพวกเขา และพื้นที่ในบ้านของตัวละครยังส่งผลกระทบให้เขาต้องแสดงความรักกันอย่างหลบซ่อน ปัจจัยเรื่องพื้นที่จึงส่งผลต่ออัตลักษณ์ของตัวละครเป็นต้นเหตุของความสับสนและไม่กล้าก้าวข้ามบรรทัดฐานของสังคม แตกต่างจากพื้นที่ส่วนตัวในภาค 2 ตัวละครได้มาใช้ชีวิตอยู่ที่หอพักตามลำพังจึงมีอิสระในการแสดงออกทางเพศมากขึ้น อาจกล่าวได้ว่า ตัวละครอยู่เหนือการควบคุมและได้ครอบครองพื้นที่ของตนอย่างแท้จริง

3) พื้นที่สาธารณะกับนโยบายของการเปิดเผยและการควบคุม พื้นที่สาธารณะมีผลต่อชายรักชาย กล่าวคือ ในภาค 1 ตัวละครไม่กล้าต่อรองอำนาจความรักของชายรักชายกับสายตาของ คนนอก เนื่องด้วยความกังวลใจว่าสังคมจะเปิดรับความหลากหลายทางเพศหรือไม่ สังคมสร้างกรอบความคิดเรื่องเพศและอัตลักษณ์ชายหญิง ซึ่งไปควบคุมให้ตัวละครชายรักชายต้องแสดงอัตลักษณ์ตามที่สังคมคาดหวัง ดังนั้น เมื่อตัวละครไม่สามารถเปิดเผยตัวตนได้ในพื้นที่สาธารณะจึงต้องหลบซ่อนในพื้นที่ปลอดภัยของตนเอง แต่ในภาค 2 ตัวละครได้ก้าวข้ามกฎเกณฑ์ของสังคมและกล้าต่อรองอำนาจกับสายตาและพื้นที่ของคนนอก โดยการแสดงความรักผ่านพื้นที่สาธารณะ พร้อมเปิดเผยตัวตนและไม่กลัวการถูกเพ่งเล็งจากคนในสังคม

4) พื้นที่แห่งการยอมรับตัวตน ได้แก่ แหลมพรหมเทพ เป็นพื้นที่สาธารณะที่ตัวละครแสดงความรักต่อกัน พื้นที่นี้เป็นสัญลักษณ์ของการยอมรับตัวตนและการเปิดเผยความสัมพันธ์ให้คนในสังคม

รับรู้ ตัวละครเลือกแสดงความรักต่อกันในพื้นที่ชายทะเล ทำให้ระยะของพื้นที่หรือภูมิทัศน์เกิดความเปลี่ยนแปลงจากพื้นที่หลบซ่อนสู่พื้นที่ที่สามารถเปิดเผยตัวตนได้อย่างอิสระ กล่าวคือ ในภาคที่ 1 ชายทะเลถูกนำเสนอให้เป็นพื้นที่หลบซ่อนของตัวละครชายรักชาย เพราะเป็นพื้นที่ห่างไกลจากสายตาผู้คน ส่วนในภาค 2 ชายทะเลถูกนำเสนอให้เป็นพื้นที่ที่ตัวละครสามารถเปิดเผยตัวตนได้อย่างอิสระ ไม่ต้องหลบซ่อน ชายทะเลจึงไม่ใช่พื้นที่ของพวกเขาสองคนเพียงเท่านั้น แต่กลายเป็นพื้นที่ที่ผู้คนสามารถรับรู้ตัวตนของพวกเขาได้

นอกจากนี้ **แปลรักฉันด้วยใจเธอ** ในภาค 2 ยังปรากฏมิติพื้นที่อื่น ๆ ที่ไม่ปรากฏร่วมกับภาค 1 ได้แก่ 5) พื้นที่แห่งอารมณ์ปรารถนา ตัวละครชายทั้งสองแสดงอารมณ์ปรารถนาต่อกันในห้องซ้อมการแสดงที่ปราศจากผู้คน การกระทำของตัวละครเป็นพฤติกรรมที่ผิด เปรียบเสมือน การเป็นคู่รัก ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจึงต้องเก็บเป็นความลับที่รู้แค่เขาสองคน พื้นที่แห่งอารมณ์ปรารถนาจึงสะท้อนให้เห็นด้านมืดของตัวละคร สัญญาของการดื่มเหล้าคือการเชื่อใจให้กระทำสิ่งที่ผิดศีลธรรม พื้นที่แห่งอารมณ์ปรารถนาในบริบทนี้จึงมีความหมายในด้านลบ เป็นจุดแตกหักของทุกความสัมพันธ์ทั้งคนรักเพื่อน และพี่น้อง ส่งผลให้ตัวละครสูญเสียตัวตนและได้เริ่มเข้าสู่กระบวนการค้นหาอัตลักษณ์อีกครั้ง

จากการศึกษาผู้เขียนเห็นด้วยกับแนวคิดที่ว่า “พื้นที่คือรหัสที่มีความหมาย” พื้นที่เชิงนามธรรมที่ปรากฏในซีรีส์ล้วนมีความหมายและได้ซ่อนแก่นสารให้ผู้ชมตีความ เมื่อถอดรหัสนี้แล้วจะเข้าใจตัวตน ความคิด และจิตใจของบุคคล พื้นที่มีบทบาทในการบ่งบอกตัวตน ในขณะเดียวกันก็ประกอบสร้างตัวตนเช่นกัน อีกทั้งยังเกี่ยวข้องกับบริบทสังคมวัฒนธรรม ดังที่ได้เห็นในซีรีส์วายเรื่อง **แปลรักฉันด้วยใจเธอ** ตัวละครค้นหาตัวตนผ่านพื้นที่เชิงนามธรรมที่ปรากฏในเรื่อง ซึ่งสามารถเชื่อมโยงสู่การสร้างพื้นที่ส่วนตัวเพื่อรองรับตัวตนของกลุ่มชายรักชายได้ กลุ่มคนเหล่านี้ถูกสังคมกดทับในเรื่องเพศวิถี พวกเขาไม่สามารถแสดงออกทางเพศได้ในพื้นที่สาธารณะ จึงต้องหลบซ่อนตัวตนให้ห่างไกลจากสายตาผู้คน ในอีกมุมมองหนึ่ง เมื่อตัวละครชายรักชายกล้าเปิดเผยตัวตนในพื้นที่สาธารณะนั้นแสดงให้เห็นว่าพวกเขาตอบโต้บรรทัดฐานเรื่องเพศที่สังคมกำหนดไว้ และพยายามต่อรองอำนาจกับสายตาของคนนอกเพื่อให้ตนได้มีพื้นที่ทางสังคมมากขึ้น ซึ่งพื้นที่ต่าง ๆ ที่ปรากฏในเรื่องนั้นมีบทบาทในการเป็นรองรับและคลี่คลายวิกฤตอัตลักษณ์ สะท้อนความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร อีกทั้งยังช่วยให้ตัวละครเข้าใจตนเองมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ซีรีส์วายหรือวรรณกรรมวายที่น่าสนใจอีกหลายเรื่องที่สามารถศึกษามิติเชิงพื้นที่ได้ โดยอาจให้ภาพที่แตกต่างกับซีรีส์เรื่อง **แปลรักฉันด้วยใจเธอ** เป็นสิ่งที่น่าศึกษา เพื่อนำไปสู่ความเข้าใจตัวตนของกลุ่มคนต่าง ๆ

เอกสารอ้างอิง

นฤเบศ กูโน, อธิพร โภคินภากร, การเกษตร นรเศรษฐาภรณ์ และ ณรณ เชิดสูงเนิน. (2564). *แปลรักฉันด้วยใจเธอ*. สืบค้นเมื่อ 23 มีนาคม 2565. จาก <https://today.line.me/th/v2/publisher/102929>

นพพร ประชากุล. (2552). *ยกอักษร ย้อนความคิด 2*. กรุงเทพฯ: อ่านและวิภาษา.

- นัทธนาย ประสานนาม. (2562). นวนิยายยาโออิของไทย: การศึกษาเชิงวิเคราะห์. *วารสารวิชาการหอสมุดแห่งชาติ*, 7(2), 16-34.
- ศิริวรรณ ปรีชานฤตย์. (2561). พื้นที่ในนวนิยายเรื่อง ทุ่งงูมิ ของ โยะมิโมะโตะ บะนะนะ. *วารสารเครือข่ายญี่ปุ่นศึกษา*, 8(3), 58-70.
- ศุภมณฑา สุภานันท์. (2554). พื้นที่ เวลา อัตลักษณ์ และการสร้างความหมายทางสังคม. *วารสารนิเทศศาสตร์*, 29(3), 186-204.
- สละโรจน์ กิตติมหาเจริญ. (2561). *วรรณกรรมปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุรเดช โชติอุดมพันธ์. (2560). *ทฤษฎีวรรณคดีวิจารณ์ตะวันตกในคริสต์ศตวรรษที่ 20*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.